

Насликана геометрија

Љиљана Ђинкул

Још као дипломац Факултета ликовних уметности Вељко Вујачић (1969) је за/почео своју интензивну излагачку активност, а посебан значај овом добром старту дали су својом подршком еминентни критичари и галеристи. У овој сликарској биографији посебно динамичној током турбулентних деведесетих, означених учествалим самосталним презентацијама, потом афирмацијом на значајном Југословенском бијеналу младих у Бршцу, панчевачком изложбом скулптура, чачанским Меморијалом „Надежда Петровић”, наговештен је, изложбама у Венецији и Бечу, и пут ка интернационалној каријери. Тада, у групи најмлађе генерације, рад Вељка Вујачића је позициониран на магистралној линији актуелности нове сликарске апстракције.

Очито, овај модернистички дискурс, судећи по деценцијама које следе и новој поставци, утемељио се у стваралачком принципу овог сликара.

Идеје времена и његови феномени убрзано мењају нашу перцепцију уметности и њен фокус па није лако у сопственој сликарској практици одржати перманентну видљивост и занимање рецентне критике на уметничкој сцени. У том контексту, добар је програмски концепт београдске Галерије Б2 која настоји да поново ре/актуелизује значајне уметничке појаве и да истакне виталност креативних идеја које су на одређени начин засенчене брзином промена на

визуелној сцени и/или ехом различитих шума-ва у стратегији културне политike.

Поставку у Галерији Б2 представљају слике настале у периоду од 1998. до 2020. године, реализоване у комбинованој техници на платнама великих димензија (око два пута два метра) и групом мањих (28 пута 28 центиметара), у техници пастела на папиру. Наслов ове изложбе „Без назива” и њен благо тониран ретроспективни карактер отварају слободни простор за уписивање различитих тумачења и нових прилагођавања. Оно што је лако уочити на први поглед, поставка осваја својом идејном и визуелном хомогеношћу чије флуидно зрачење иницира закључак да у Вујачићевом раду није било упадљивих ломова и промена у естетским кодовима ове уметности. Ако се сетимо Томажа Брејца и његове критичарске тезе из осамдесетих која је гласила модерна после постмодерне, следи закључак да ревизија модерне није унишитила апстракцију, што и рад нашег сликара непосредно афирмише.

Однегован и препознатљив уметнички језик базира на врлини класичних начела чистог сликарства активирајући повратну спрегу идеала на линији хедонизам и дисциплина. Чисте плохе слика великог формата обожене плавом, оранж, сивом, смењују пасажи пастелних визуелних јединица, колористичке етиде које својим невеликим форматима структуришу поставку у ритмичну целину. Лепота сликарске материје у услојеном сликарском гесту својим вредности-

Вељко Вујачић, Без назива

ма убедљиво зрачи у ограниченом пољу платна. Аутор постиже својеврсни дијалог редуковане форме и деликатних колористичких вредности добро темперованог јединства. Децентно и елегантно, у овом времену загушеном какофонијом, делује својом сликарском лепотом, тишином и непретенциозном истином. Настало на наслеђу историјске апстракције, ово читање кореспондира и са Клоцовом насликаном геометријом.

Филозофску идеју да је уметност самом својом природом битнија и трајнија од текућих збивања, па уметност представља и одређену алтернативу у односу на тренутни контекст, свакако је Вујачић усвојио и она је одржала његово сликарско стваралаштво. Стара и непромењена истина је да су професионална, морална, ментална и финансијска подршка неопходне у крхком животу уметника и уметности, што ово време пандемије само потенцира. Стваралачка доследност и освојена слобода, а све животне и стваралачке станице имају своју цену. Сачувати сликарски идеал и енергију продукције, као неопходне креативне врлине, уметници добро познају.